

forflag bliver til Lov eller et, at ville forbedre videregaaende Skridt saa hurtigt, som det overhovedet er muligt. Jeg tror, der allerede nu er vakt megen Interesse for denne Sag, og derved gjort en god Forberedelse, og det skulde glæde mig meget, om den høitærede Minister, inden Forhandlingerne sluttes, vil erklære, at han i ethvert Tilfælde vil gjøre Skridt i den Retning. Sagen staar altsaa ikke saaledes for mig, og overhovedet det ene eller det andet af disse Lovforslag bør foretrækkes — enten det oprindelig stillede eller det Lovforslag, som her ligger for i Vndringsforslagene — men den stiller sig saaledes for mig: Skal der nu strax gjøres Noget, eller skal der i en meget lang Tid maasse i en uoverskuelig Fremtid aldeles Intet gjøres? Og da er det klart for mig, at Ordspøget har Ret, naar det siger: „Gen Jugl i Haanden er bedre end ti paa Taget“. Jeg kommer imidlertid tilbage til det, jeg begyndte med, nemlig det Spørgsmaal, om man ikke skulde tage en hel Del mere med, og da er det, den høitærede Justitsminister siger, at det har han forsaavidt ikke Noget imod, men saa maa Sagen forberedes nærmere i et Udvalg; men det er da min Overbevisning, at saa er Sagen begravet. Bliver Vndringsforslagene vedtagne, vil jeg ogsaa stemme for et Udvalgs Nedsættelse; men det er ikke desto mindre sikkert, og det tror jeg ikke, at man behøver meget for at kunne forudsige, at dermed er Sagen standset for denne Samling og maasse ogsaa for flere Samlinger; thi man taber efterhaanden Lyften til at bringe noget Saadant frem, naar man ser, at der ikke kommer Noget ud deraf. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at vi naturligvis i et saadant Udvalg paa ingen Maade ville kunne undvære det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Spørup), men jeg skal dog tillige gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem allerede er Medlem af 7 Udvalg, og at det 7de neppe bliver det sidste, og naar vi se, hvormange flere og vigtige Sager, vi have for i denne Samling, og se, hvor lille dette Spørgsmaal er i Sammenligning med dem, tror jeg ikke, at det er vanskeligt at være Spaamand her for at kunne sige, at, dersom der bliver nedsat Udvalg, er Sagen begravet. Men et Udvalg behøves ikke, naar man ikke vil gaa videre. Derfor skal jeg meget fravaade, at man gaar videre, end der er gaaet i det oprindelige Lovforslag, og jeg skal derfor bede det ærede Thing, om at stemme for Sagens videre Fremme aldeles uændret.

Sammenligning: Dersom det stillede Vndringsforflag og særlig dets § 3 bliver vedtaget, vil det efter min Mening drage sørgelige Følger efter sig. Det Tilfælde kan saa let indtræffe, — desværre, vi have Exempler derpaa — at den ene Vgtefælle pønser sin Formueandel anvendt paa et andet Sted. Derpaa have vi desværre Exem-

pler, og det kan da stille sig saaledes, at Samlivet maa hæves, og det skal jo saa se. Var det ikke at gjøre sin Vgtefælle stor Uret, om den Forvilbedede af Vgtefællerne gjorde et saadant Skridt? Vi have Exempler paa, at Vgtefæster indgaaes for Formuens Skyld. Saadanne Exempler have vi, hvor den ene har den Bagtanke: Den Formue skal ikke faae Lov til at hvile ret længe. Dersom der nu i Virkeligheden ingen Formue er, men Gjælden veier op mod Boet, vil det da ikke være rent at forurette den ene Vgtefælle og tage hele hans Erhverv fra ham, om Skifte skulde holdes, og et saadant Resultat vil saa meget lettere tænkes, naar man ser hen til de efter min Mening urimelige Skiftegebyrer. Det var blot dette, jeg vilde bemærke til Vndringsforslaget, særligt til dets § 3, idet jeg meget tilraader at forkaste det.

Spørup: Jeg ffyllder den høitærede Justitsminister en Tak for den velvillige Maade, hvorpaa han i det Hele har stillet sig til de af mig foreslaaede Vndringer. Det har glædet mig, at den høitærede Justitsminister i Hovedsagen har kunnet været enig med mig i det, som jeg antager nærmest har praktisk Betydning. At vi saa ikke blive ganske enige om den Maade, hvorpaa vi i Almindelighed taget skulle konstruere den nu gjældende Vgtestabslovgivning i Theorien, lægger jeg mindre Vægt paa. Naar den høitærede Justitsminister mente, at jeg havde givet et Karrikaturbillede af den nu bestaaende Retsstilstand, kan jeg ikke erkjende det. Jeg fastholder, at alle de Sætninger, som jeg har opstillet som gjældende Retsfætninger her i Landet, ere virkelig gjældende Retsfætninger, og at jeg ikke har nævnt en eneste Sætning, som ikke er gjældende Ret. Jeg tror heller ikke, at den høitærede Justitsminister i Virkeligheden modbeviste noget af det, som jeg fremstillede som gjældende Ret. Ganske vist kan man være uenig og have forskjellig Mening om, hvilket Billede man skal betegne Sagen med, og det er jo nærmest en Smagsag; men selve Retsfætningerne tror jeg ere rigtige. Ganske vist, naar jeg begyndte mit Foredrag med en mere almindelig Sammenligning mellem vor Ret og Retsforholdene andre Steder, har den meget ærede Minister megen Ret i, at det var nærmest for at vække Appetiten hos mine ærede Samtidige. Jeg tror nemlig, at der er Noget i det, at Appetiten er ikke saa stor, som den burde være. Vi ere her i Landet i dette Spørgsmaal i høi Grad konservative, og det er ret naturligt. Vi ere jo konservative i alle mulige andre Spørgsmaal, hvorfor skulle vi saa ikke være det her, hvor vi fortrinsvis ere paa et Omraade, hvor saa saa af os have tænkt Noget i Forveien? Det tror jeg nemlig er den virkelige og sande Grundelse af det konservative Standpunkt, at Konservatismen i det Hele staar i Forhold til den